

se și explică de ce o dată sesizat cu judecarea unui recurs în supraviețuire, Tribunalul Suprem trebuie, în îndeplinirea îndatoririi de a veghea la apărarea legalității populare, ca pe lângă criticile formulate prin acest recurs să examineze din oficiu legalitatea și temeinicia hotărârii în întregul ei.

Recursul în supraviețuire este o cale de atac specifică dreptului socialist, care urmărește stabilirea adevărului și asigurarea legalității populare chiar în privința hotărârilor trecute în puterea lucrului judecat. Spre deosebire de regula din dreptul burghez, potrivit căreia hotărârea intrată în puterea lucrului judecat, chiar dacă este vădit nedreaptă și neconformă cu adevărul trebuie să-și producă efectele, în dreptul socialist — pentru a se asigura respectul legalității și stabilirea adevărului, a cărei cunoaștere este necesară și posibilă — s-a organizat o cale extraordinară de atac pentru a se stăruia puterea hotărârilor definitive, dacă se stabilește de instanța supremă că sînt nelegale și netemeinice.

Din moment ce prin exercitarea atribuțiilor de supraveghere a respectării legilor, cit și Procurorul General, prin declararea recursului în supraviețuire, cit și Tribunalul Suprem, prin judecarea lui, urmăresc aplicarea unitară și justă a legilor, înseamnă că prin recursul în supraviețuire împotriva deciziilor date de colegiile Tribunalului Suprem poate fi criticată nu numai soluția litigiului, ci și orice considerente, în cazul în care acestea conțin îndrumări contrare legii.

În adevăr, Tribunalul Suprem avînd sarcina de a supraveghea activitatea judiciară a tribunalelor, este firesc să nu se poată admite ca într-o decizie a unui colegiu al Tribunalului Suprem, sesizat printr-un recurs în supraviețuire, să se dea o îndrumare greșită, în raport cu dispozițiile legale — și aceasta chiar în cazul cînd îndrumarea greșită nu ar putea influența soluționarea pricinii.

De aceea, în atare caz, Plenul Tribunalului Suprem este chemat să restabilească legalitatea, din acest punct de vedere, admițînd recursul în supraviețuire și modificînd îndrumarea greșită dată de colegiu.

În speță, se constată că decizia colegiului civil, atacată prin recursul în supraviețuire cuprinde îndrumarea că în cazul pagubelor rezultate din infracțiuni comise de angajat, despăgubirile pot fi stabilite numai de instanțele judecătorești, conform art. 69 alin. ultim C. muic., iar nu prin dispoziții de reținere.

Această îndrumare este însă greșită, fiind contrară dispozițiilor art. 69 și 69¹ C. muic., alți în redacția veche, cit și în aceea dată prin Decretul nr. 266/1960, deoarece în ambele texte se prevede că acela care angajează dă dispoziție de reținere a despăgubirilor din salariul angajatului care a produs paguba, în termen de 30 zile de la data cînd cel ce angajează a luat cunoștință de producerea acesteia. Iar dacă dispoziția de reținere nu a fost dată în acest termen, unitatea se poate adresa Tribunalului popular, în termenul prevăzut de art. 69¹ C. muic.

Articolul 69¹ lit. b prevede expres că în cazul în care despăgubirile nu întrec cuantumul pe ultimile trei luni al salariului tarifar net al angajatului, iar paguba este urmarea unei infracțiuni, cel ce angajează se va putea adresa cu acțiune tribunalului popular, dacă dispoziția de reținere nu a fost dată în termenul prevăzut de art. 69.

În această situație, rezultă că dispozițiile art. 69 alin. ultim C. muic., potrivit cărora, în cazul în care paguba este urmarea unei infracțiuni, despăgubirea se stabilește de instanța judecătorească, în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală, se referă exclusiv la cazul cînd acțiunea de despăgubire se judecă în același timp cu acțiunea penală, de către instanța penală.

Spre deosebire de această împrejurare, în celelalte cazuri, cînd este sesizat — potrivit dispozițiilor art. 69¹ C. muic. — prin acțiunea celui ce angajează, tribunalul popular o soluționează ca organ de jurisdicție a muncii.

În consecință, îndrumarea de mai sus este greșită, deoarece și în cazul pagubelor rezultate din infracțiuni se pot emite dispoziții de reținere, urmînd ca tribunalul popular să judece pricina ca organ de jurisdicție a muncii.

Plenul Tribunalului Suprem al R.P.R., decizia nr. 3 din 14 februarie 1963.

SUCCESIUNE. SOT SUPRAVIEȚUITOR

Drepturile mamei și fraților defunctului care vin în concurs cu soțul supraviețuitor se calculează în raport cu ceea ce a rămas după stabilirea cotei succesoriale cuvenite soțului supraviețuitor (art. 1 Legea nr. 319/1944; art. 673 C. civ.).

Tribunalul popular al raionului Jibou prin sentința civilă nr. 965 din 25 septembrie 1959 a admis în parte acțiunea de ieșire din indiviziune introdusă de către mama, frații și surorile defunctei M. S. împotriva soțului defunctei, decizînd că din masa succesorală revine 1/3 mamei defunctei, 1/3 soțului și 1/3 fraților și surorilor.

Împotriva acestei hotărâri, rămasă definitivă, a declarat recurs în supraviețuire Procurorul General al R.P.R., care a fost admis și s-a dispus trimiteră dosarului aceleiași tribunal popular spre rejudecare.

Potrivit art. 1 lit. b al Legii nr. 319 din 10 iunie 1944, pentru dreptul de moștenire al soțului supraviețuitor, atunci cînd acesta vine în concurs cu mama împreună cu frații și surorile soțului încetat din viață, cum este cazul în speță, soțul supraviețuitor moștenește o treime din succesiune, ceea ce rămîne urmînd a se împărți — conform art. 673 din Codul civil — între părintele în viață care primește 1/4 și frații și surorile soțului defunct care primesc restul de 3/4 din ceea ce a rămas după ce soțul supraviețuitor și-a luat partea sa de moștenire.

În speță instanța nu a procedat la împărțirea succesiunii în modul arătat, ci a recunoscut mamei și fraților și surorilor cotele respective raportate la întreaga succesiune și nu în raport de ceea ce a rămas după stabilirea cotei succesoriale cuvenite soțului supraviețuitor, pronunțînd astfel o soluție nelegală.

Tribunalul Suprem R.P.R., colegiul civil, decizia nr. 452 din 16 martie 1960.

NOTA. Prin decizia de mai sus Tribunalul Suprem, colegiul civil, și-a spus cuvântul într-o interesantă problemă de principiu care, în practica judiciară și notarială, a fost soluționată în mod diferit.

Potrivit art. 1 lit. b din Legea nr. 319/1944, soțul supraviețuitor, cînd vine în concurs cu tatăl și cu mama defunctului ori numai cu unul din ei, în ambele cazuri împreună cu frații și surorile defunctului sau descendenții lor, moștenește 1/3.

Pe de altă parte, potrivit art. 671 și 673 Cod civil, dacă pe urma defunctului au rămas ambii părinți și frați, surori sau descendenți ai acestora, succesiunea se divide în două părți egale, iar dacă a rămas numai tatăl sau numai mama, în concurs cu frați, surori sau descendenți ai acestora, frații și surorile iau 3/4 iar tatăl sau mama, o pătrime.

Problema care se pune este aceea dacă drepturile părinților și fraților (surorilor) defunctului, cînd vine în concurs cu soțul supraviețuitor, se calculează în raport de ceea ce a rămas după stabilirea și deducerea cotei succesoriale curențe soțului supraviețuitor sau în raport de întreaga succesiune? Cu alte cuvinte, presupunînd că pe urma defunctului a rămas o avere de 12.000 lei, drepturile părinților și fraților defunctului se vor calcula în raport de suma de 8.000 lei (rămasă după deducerea treimeii curențe soțului supraviețuitor) sau în raport de valoarea întregii succesiuni, respectiv în raport de suma de 12.000 lei.

Problema s-a pus în deosebi în legătură cu părinții, care fiind moștenitori rezervatari, s-a susținut că partea lor succesorală n-ar putea fi mai mică decît rezerva, adică de 1/2 și respectiv 1/4, calculat la întreaga succesiune.

Tribunalul popular al raionului Jibou, prin sentința civică nr. 965/1959, hotărîse că masa succesorală urmează a se împărți în felul următor: 1/3 mamei defunctului, 1/3 soțului supraviețuitor și 1/3 fraților și surorilor defunctului.

Tribunalul Suprem, colegiul civil, admițînd recursul în supraveghere introdus de Procurorul General al R.P.R. a statuat că drepturile mamei defunctului (1/4) și ale fraților și surorilor defunctului (3/4) urmează a se calcula în raport de ceea ce a rămas după deducerea cotei curențe soțului supraviețuitor (1/3), astfel că instanța recunoscută mamei și fraților și surorilor defunctului cotele respective, raportate la întreaga succesiune, a pronunțat o soluție nelegală.

Ceea ce trebuie subliniat este că Tribunalul Suprem nu face nict o discriminare între părinți — de o parte — și frați și surori — de altă parte —, statornicînd că și drepturile părinților și drepturile fraților și surorilor defunctului urmează a se calcula în raport de ceea ce a rămas după deducerea cotei succesoriale a soțului, iar nu în raport de întreaga succesiune.

Dacă în ceea ce privește stabilirea părții succesoriale a fraților și surorilor defunctului, chestiunea nu comportă discuție, s-a susținut însă, că în ceea ce privește părinții, dreptul acestora ar urma a fi calculat, nu în raport de ceea ce a rămas după deducerea cotei succesoriale a soțului supraviețuitor ci în raport de întreaga succesiune, pe considerațiunea că ei fiind rezervatari, partea lor succesorală n-ar putea fi mai mică decît rezerva, adică de 1/2 și respectiv 1/4 din întreaga succesiune.

$$\frac{12.000}{1} : \frac{3}{4} = 12.000 \cdot \frac{4}{3} = 16.000$$

Credem că acest argument e numai aparent valabil și că el nu rezistă unui examen mai adînc al problemei.

Într-adevăr, instituția rezervei avînd de scop protejirea anumitor moștenitori, printre care și părinții defunctului, împotriva actelor de liberalitate făcute de acesta, problema calculului și asigurării rezervei se pune numai în situația în care s-ar fi făcut atari liberalități, ceea ce nu e cazul în speță.

Pe de altă parte, cuantumul rezervei stabilită de lege pentru părinți, nu poate constitui un criteriu și un argument în determinarea părții succesoriale a acestora, fiind vorba de situații cu totul diferite și deci de rațiuni deosebite.

Într-adevăr, dacă în ipoteza în care defunctul a făcut liberalități în favoarea unor terțe persoane, deobicei străine de succesiune, era firesc ca legiuitorul să protejeze pe părinți prin instituirea unei rezerve substancială, în ipoteza însă, cînd părinții vin în concurs cu frații și surorile defunctului, nu există nici o rațiune de a face aplicarea regulilor din materia rezervei, căci ar fi a se crea părinților o situație favorabilă față de frații și surorile defunctului.

Într-adevăr, într-o atare interpretare dreptul părinților s-ar calcula în raport cu întreaga succesiune, iar fraților și surorilor li s-ar atribui numai diferența care rămîne după deducerea drepturilor soțului și părinților.

Or, nu numai că nici o dispoziție legală sau principiu de drept nu îndreptățește o atare discriminare, dar dimpotrivă, alături de părinții și fraților (surorilor) defunctului înaintînd aceleași clase de moștenitori, cît și dispozițiile art. 671 Cod civil, potrivit cărora succesiunea, în cazul în care pe urma defunctului au rămas ambii părinți și frații sau surorile defunctului, se împarte pe din două, învederează că legiuitorul a înțeles să-i pună pe picior de perfectă egalitate.

În sfîrșit, a se admite acest punct de vedere, ar însemna ca dreptul de succesiune al soțului supraviețuitor de 1/3, să se impune de fapt numai asupra părții succesoriale a fraților și surorilor, iar nu și asupra părții succesoriale a părinților, care și în ipoteza în care ar veni în concurs numai cu frații și surorile defunctului, cît și în ipoteza în care ar veni în concurs și cu soțul supraviețuitor, ar primi aceeași parte din succesiune.

Astfel, în exemplul nostru, ar însemna ca părinții defunctului să ia 6.000 lei, respectiv 1/2 raportat la întreaga succesiune, iar frații și surorile defunctului numai 2.000 lei, cu alte cuvinte ca frații și surorile să suporte în mod exclusiv și integral partea succesorală a soțului supraviețuitor de 4.000 lei (1/3).

Or, este și logic, și echitabil, și juridic, ca dreptul de succesiune recunoscut soțului supraviețuitor, să apleceze în egală măsură și partea succesorală a părinților și partea succesorală a fraților și surorilor defunctului.

Soluția la care s-a oprit Tribunalul Suprem, și anume ca afit drepturile părinților cît și cele ale fraților și surorilor defunctului să se calculeze în raport de ceea ce a rămas după deducerea cotei succesoriale curențe soțului supraviețuitor, răspunde și acestei cerințe, revenind, în exemplul dat, suma de 4.000 lei soțului supraviețuitor, 4.000 lei părinților și 4.000 lei fraților și surorilor, iar în ipoteza concretizată în speța soluționată de Tribunalul Suprem, 4.000 lei soțului supraviețuitor, 2.000 lei mamei defunctului și 6.000 lei fraților și surorilor acestuia.

Decizia Trib. Sup. este 12000 : $\frac{3}{4}$ = 16000
bun venit

popritor pirit de a cere teritului poprit suma poprită. Introducind această acțiune, conform art. 18 din Decretul nr. 221/2960 unitatea debitoare era in drept să ceară înființarea unei poprii asigurătoare, pe orice sumă ce creditorul urmăritor ar fi avut de primit de la un terț, deci și pe suma poprită in litigiu. Se ajungea astfel ca unitatea debitoare să poprească -- asigurător -- propria ei sumă poprită de creditorul ei. Blocind această sumă, unitatea debitoare ar fi fost scutită de surpriza de a se găsi, in prezenta unui debitor insolubil, in cazul cind obțineva câștig de cauză, exercitind acțiunea în repetiție.

D. DUMITRESCU

Judecător — Tribunalul regional Galați

SUCCESIUNE. SOȚ SUPRAVIEȚUIȚOR

Mobile și obiectele casnice cît și darurile de nuntă, formînd o rezervă specială a soțului supraviețuitor cînd vine în concurs cu alți moștenitori decît descendenții, nu pot face obiectul unor dispoziții testamentare în favoarea celorlalți moștenitori (art. 5 Legea nr. 319/1944) (Cu notă critică).

Reclamanta V. Z. a chemat în judecată pe pirișii V. I. și V. F. frații ai defunctului ei soț, pentru ca să se constate nulitatea testamentului olograf lăsat de defunct, întrucît nu ar fi scris în întregime de defunct, iar în caz cînd testamentul ar fi valid să se reducă liberalitățile în limita cîntății disponibile pentru păsărarea rezervei ei legale, stabilindu-se masa succesorală și drepturile fiecărui moștenitor.

Tribunalul popular al raionului Făgăraș, prin sentința civilă nr. 1128/1960, a considerat testamentul valid, pe baza expertizei efectuate, și a admis acțiunea în parte, constatînd că s-a lezat porțiunea legitimă a reclamantei, căreia urmează să i se recunoască dreptul de 1/4 din întreaga masă succesorală.

În recursul introdus de reclamantă, aceasta a formulat un motiv de casare și din faptul că prima instanță nu a stabilit că reclamanta are un drept integral asupra mobilierului și obiectelor aparținînd gospodăriei casnice, cît și asupra darurilor de nuntă, cu titlu exclusiv de rezervă, ci a considerat că ele se integrează în ansamblul drepturilor privind masa bunurilor succesoriale, reclamantei revenindu-i numai 1/4.

Instanța, după ce înlătură celelalte motive de casare, arată că în privința motivului de casare menționat mai sus, prima instanță în mod greșit a socotit că asupra acestor bunuri reclamația nu ar avea, potrivit art. 2 combinat cu art. 1 lit. c din Legea nr. 319/1940, decît un drept de 1/4 parte, corespunzînd rezervei sale legale.

Interpretarea dispozițiilor Legii nr. 319/1944, impune concluzia că dreptul asupra mobilierului și obiectelor aparținînd gospodăriei casnice, cît și asupra darurilor de nuntă este un drept succesoral special al soțului supraviețuitor, care nu poate fi știrbit prin liberalități testamentare făcute de soțul predecedat.

Accest drept succesoral special fiind eficient numai în ipoteza concursului soțului supraviețuitor cu alți moștenitori decît descendenții, rezultă

și obiectele întim legate de persoană, cum sînt darurile de nuntă.

Pentru aceste motive, recursul a fost admis în parte, iar în fond -- după casare -- au fost separate din bunurile mobile rămase de pe urma defunctului, cele aparținînd gospodăriei casnice și darurile de nuntă, care s-au atribuit în întregime reclamantei, potrivit, art. 5 combinat cu art. 1 și 2 din Legea nr. 319/1944.

Tribunalul regional Brașov, decizia civilă nr. 3654 din 3 septembrie 1960.

NOTA. Priure alte probleme rezolvate in decizia Tribunalului regional Brașov nr. 3654/1960 s-a reținut aceea a naturii juridice a dreptului de moștenire pe care il are soțul supraviețuitor, conform art. 5 din Legea nr. 319/1944, de care ne vom ocupa în prezenta notă.

Instanța de fond a considerat că dreptul pe care textul il acordă soțului supraviețuitor asupra mobilelor și obiectelor gospodăriei casnice și darurilor de nuntă, se integrează în ansamblul drepturilor privind masa bunurilor succesoriale, fără a constitui o categorie specială sau a avea vreo particularitate din punctul de vedere al naturii lui.

Instanța de recurs însă, din contra, consideră acest drept ca fiind de natură specială, el referindu-se la o masă de bunuri distinctă de restul succesiunii. Instanța dezvoltă în considerentele deciziei o amplă argumentație spre a arăta că mobilele și obiectele gospodăriei casnice, precum și darurile de nuntă pot fi dobîndite pe cale de succesiune numai de soțul supraviețuitor, atunci cînd vine în concurs cu alți moștenitori decît descendenții, și că ele nu pot face, în această ipoteză, obiectul unei dispoziții testamentare în folosul altui moștenitor.

Vom analiza argumentele instanței de recurs pe care nu le socotim temeinice și vom arăta motivele pentru care sîntem de părere că soluția instanței de fond este justă.

1. Înainte de a trece la cercetarea argumentelor, ținem să facem două observații prealabile :

a) Tribunalul regional Brașov nu distinge, în soluția pe care o dă, între mobilele și obiectele gospodăriei casnice, de o parte și darurile de nuntă de alta. Am arătat într-un studiu al nostru anterior ¹⁾ că aceste din urmă bunuri sînt proprii în sensul art. 31 C. fam., întrucît au fost dobîndite prin dar manual la încheierea căsătoriei, de către soțul supraviețuitor și, ca atare, nu fac parte din masa succesorală, ele fiind proprietatea sa încă de la data căsătoriei. Menționarea lor în art. 5 al legii (înutilă din punct de vedere juridic) se explică prin aceea că în cazul în care ar fi fost dăruite de către soțul predecedat, trebuiau raportate (dacă nu s-a prevăzut scutirea de raport) în ipoteza în care soțul supraviețuitor ar fi venit la moștenire în concurs cu descendenții, obligație ce nu există în cazurile prevăzute de art. 1 lit. b--d, la care trimitte art. 5 :

b) de asemenea, Tribunalul regional Brașov nu a ridicat problema (așa cum nu a ridicat-o nici instanța de fond) că, pînă la proba contrară,

¹⁾ V. Economu, *Dreptul de succesiune al soțului supraviețuitor, în "Legalitatea populară" nr. 5/1957, p. 538.*

ca atare, soțul supraviețuitor urma să preia, dintre aceste bunuri, împreună cu altele aflate în masa succesorală, partea ce i se cuvenea personal cu titlu de avere comună, așa încât problema care se discută trebuia să se mărginească numai la acea parte dintre mobilele și obiectele gospodăriei casnice care revenea soțului precedat cu titlu de avere comună, singura care forma obiectul dreptului de moștenire²⁾.

2. Tribunalul regional invocă următorul argument de text în susținerea tezei sale: art. 1 din lege stabilește drepturile soțului supraviețuitor în concurs cu ceilalți moștenitori; art. 2 stabilește rezerva acestuia la jumătate din drepturile prevăzute la art. 1; iar art. 5, prin referire la art. 1 lit. b--d, dispune că, în afară de partea sa succesorală, soțul supraviețuitor va moșteni mobilele și obiectele casnice etc.

Din considerarea acestor dispoziții legale, instanța de recurs trage concluzia că aceste bunuri formează o grupă distinctă de masa cusesiunii, asupra căreia soțul supraviețuitor are, de asemenea, un drept distinct și cumulativ cu cel prevăzut la art. 1 — în primul rând fiindcă i se acordă acest drept numai în concurs cu ascendenții și colaterali ai defunctului (de unde rezultă intenția legiuitorului de a asigura pe soțul supraviețuitor) și în al doilea, fiindcă art. 2 stabilește dreptul de dispoziție al defunctului (creind astfel rezerva soțului supraviețuitor) numai cu privire la drepturile prevăzute la art. 1, nu și în privința celor cuprinse în art. 5, pentru care legea l-ar fi lipsit în totul de dreptul de a dispune.

Nu aceasta este interpretarea care trebuie dată textelor menționate. După părerea noastră ele trebuie privite în lumina principiilor fundamentale care stau la baza legii.

Intr-adevăr, în primul rând s-a urmărit a se acorda soțului supraviețuitor un drept de moștenire în concurs cu moștenitorii legali ai defunctului; în al doilea rând, pe lângă rezerva de drept comun care aparține descendenților și ascendenților privilegiați și care mărginește dreptul de dispoziție al defunctului³⁾, s-a creat încă un drept de rezervă, în favoarea soțului supraviețuitor, aducându-se astfel o nouă mărginire a acestui drept de dispoziție asupra cotității disponibile de drept comun. O asemenea mărginire, derogatorie de la dreptul comun anterior, nu poate fi interpretată decât în mod restrictiv. Intr-adevăr, în interpretarea pe care o dă Tribunalul regional Brașov s-ar părea că legiuitorul, stabilind în art. 2 rezerva soțului supraviețuitor numai la jumătate din drepturile prevăzute la art. 1, ar fi adus drepturilor acestuia o știrbire, lăsându-i-le însă intacte în ce privește cele prevăzute la art. 5, deoarece art. 2 nu se referă la ele. Dacă însă ținem seama de principiile legii menționate mai sus, dispozițiile art. 2 apar ca o măsură care nu numai că nu știrbește drepturile soțului supraviețuitor, dar i le consolidează, creându-i rezerva cu prețul unei noi mărginiri a dreptului de dispoziție al defunctului, pe lângă aceea rezultată din rezerva de drept comun. Așadar, art. 2 constituind o excepție de la art. 841 și 843 C. civ., nu poate fi interpretat decât în mod restrictiv, ceea ce înseamnă că dacă el nu se referă la art. 5, ci numai la art. 1, mobilele și obiectele casnice nu pot fi atribuite soțului supraviețuitor cu titlu

²⁾ V. Economu, *op. cit.*, p. 531—532.

³⁾ Articolele 841 și 843 C. civ.

acest articol) și numai în cadrul dreptului de rezervă stabilit de art. 2. Argumentul invocat de instanța de recurs că dreptul asupra bunurilor prevăzute în art. 5 este acordat soțului supraviețuitor numai în concurs cu ascendenții și colaterali, de unde ar rezulta caracterul de pretenție deosebită în favoarea lui în asemenea cazuri, nu apare temeinic de vreme ce, în lipsă de descendenți, el are o vocație succesorală mai mare și deci implicit și o rezervă mai mare, conform art. 2, ceea ce constituie o suficiență asigurare a drepturilor sale de moștenire față de asemenea moștenitori.

3. Judecând o speță asemănătoare, Tribunalul regional Cluj, prin decizia civilă nr. 847/1957 stabilește, între altele, că „nu există nici un text de lege care ar interzice unui soț de a dispune prin testament asupra bunurilor prevăzute în art. 5 (din Legea nr. 319/1944, n. a.)... iar dacă prin această dispoziție testamentară se lezează rezerva soțului supraviețuitor, acesta poate cere reducțiunea liberalității lor făcute prin testament, așa cum prevede art. 2 din Legea nr. 319/1944” (sublinierea noastră V. E.).

Prin nota C. Linzmayer, care însoțește această decizie, se arată că „Natural că toate acestea (bunurile prevăzute la art. 5) se moștenesc de la el (soțul supraviețuitor, n. a.) numai dacă nu a rămas un testament valabil” (sublinierea noastră V. E.), iar mai departe se adaugă că „fiindcă reclamantul (soțul supraviețuitor, n. a.) a fost desmoștenit printr-un testament valabil, el are dreptul numai la rezerva asigurată prin art. 2 din lege⁴⁾, reducțiunea liberalităților aplicându-se atât la bunurile mobile cât și la imobile...”.

V. ECONOMU

Cercetător principal la Institutul de cercetări juridice al Academiei R.P.R.

DREPT PENAL ȘI PROCESUAL PENAL

CIRCULAȚIE PE DRUMURI PUBLICE. INDEPARTARE DE LA LOCUL ACCIDENTULUI

Fapta conducătorului unui vehicul de a se îndepărta de la locul unde crede că a provocat un accident — chiar dacă un asemenea accident nu s-a produs — constituie infracțiunea prevăzută de art. 28 din Decretul nr. 418/1958 (art. 28 Decret nr. 418/1958) (Cu notă critică).

Prin concluziile de învinuire din 12 octombrie 1960 ale Mișcării orașului Cluj, confirmate de procuratura aceleiași raion, a fost trimis în judecată inculpatul P. G. pentru infracțiunile prevăzute de art. 26 și 28 din Decretul nr. 418/1958.

Din dovezile administrate în cauză se constată — așa cum s-a reținut și prin actul de inculpare — că în ziua de 24 septembrie 1961, conducând în stare de ebrietate un autoturism proprietatea C.R.R. Cluj, inculpatul a lovit motocicletă marilorului S. N., fără însă a-i produce vreo

⁴⁾ „Justiția nouă”, nr. 5/1957, p. 922—924.